

KUN-SZT-MÁRTON és VIDÉKE

Szépirodalmi, farsadalmi és közgazdasági hetilapok.

ELŐFIZETESI ÁRA:
 Egész évre ————— 4 frt.
 Félévre ————— 2 frt.
 Egyes szám ára 10 kr.

MEGJELEN VASÁRNAP REGGEL.

Felolós szerkesztő és kiadó-talajdos:
C S A N Á D Y J O Z S E F.

HIRDETÉSI DIJAK:

Egy hónapos hirdetésért 10 kr.

NYILTELT KÖZLEMÉNYEK:

Hirdetésenként 24 kr. — Helyesülj 20 kr. külön díjazással.

— Felkérjük mindazon t. olvasóinkat, kik előfizetési díjakkal hátralékban vannak, azt előbb beküldeni szíveskedjenek, nehogy a lap szétküldésénél akadály álljon be.

Pusztulnak az ősi erények.

Lezajlottak a szép ünnepek, a melyek a magyarnak igazságát és dicsőségét országostól részről s a melyek a külföld figyelmét is felénk irányították. A magyar főváros házairól eltűntek a trikolórok, lebontották a diadalkapukat. A magyar munkás berevongott a gyári műhelyekbe, zakatolnak a gépek, nyüzsg minden a fővárosban, mint a hangyaboly, szóval a magyar főváros bejelentett ismét a réndes kerékvágásba; dolgoznak mindenfelé.

Mi szerény vidékiek, — kik nem lehettünk jelen a császári vendéglátás ünnepén, csak a fővárosi sajtó útján értesülhetünk a világraszóló eseményekről. — színtelen örülnék mi is úgy, mint minden igaz magyar; habár csak közvetve is, de mi is hosannát kiáltottunk a távolból a magas vendégnek.

De még nagyobb hosannát harsog az egész magyar nemzet szeretett királyához, kik megértette, hogy a magyarnak ez a jelszava: „Isten, király, hazánk!”

A mint lapunk most számában is megemlékeztünk ama nagy királyi kez-

ről, mely bennünket magyarokat ért ama nevezetes királyi kézzel, melyet ő felsége Bánffy báró miniszterelnökhez intézett s a melyben nagyvívű és dicső múltó őseinknek szobrai rendeli a Felséges úr arra hivatott művészek által elkészíttetni udvartartási terejébe terhére, hogy azok a főváros tereit díszítsék.

Nem akarunk ismétlésekbe esni s azért ezen nemes tényhez nem szólnak a jelen alkalommal.

Egészen más az, mi bennünket emesorok megírására késztet.

Egyrészt a fájdalom, másrészt a szégyenerőzet adja kezünkbe a tollat a lezajlott szép ünnepek után.

Ha veszelvény volt a haza s megígogt a királyi trón, valjon ki volt akkor az első a fegyverforgásban?

A nagy kunok!

Ha álmodni kellett a haza oltárán, kik voltak a legbőkezűebbek?

A nagy kunok!

Ha ünnepelni kellett a jó királyt 25 éves jubileuma alkalmával, kik voltak a legelső?

A nagy kunok!

Tehát ha úgy a veszélyben, mint az ünnepésben mindig a nagy kunok voltak az első, hogy történetek meg az, a mikor az egész ország a szokottnál nagyobb pompával ünnepelte meg október 4-ét, nemes szívű jó királyunk nevenapját, mintegy hálaül a nemes elhatározás-

ért, melylyel ő Felsége a magyar nemzetet meglepte; a midőn az egész ország minden községe szent misét hallgatott s este fényesen kivilágította helyiségeit, Kunszentmárton községe áll látszótt tudomásul venni ezt a napot?!

Hol vagytok nagy kunok!?

Keresve ennek a nagy közbűnynek, ennek a nagy változásnak okát, hamarosan rájövünk arra.

A kunszentmártoni nép emlékeztető egyike volt a legvalóságosabb népek Magyarországán. Ha az idegen belépett a gyönyörűen épült kunszentmártoni templomba, azt mindig zsufoltság meglepte találta, hol a bennlévők mindig ajátatosan vezégték imádjukat.

De mi történt.

Jött a múlt évben az országgyűlési képviselő választás.

Ezt megelőzőleg jötték a politikai élet rakénai, a néppárti apostolok.

Nem volt egy ünnepe vagy vasárnap amikor Lepányi, Kálmán Károly, Dósa, Pityay, vagy Kovács kaplónok nem tartott volna politikai szónoklatot a templomban.

Szóval a kunszentmártoniaknak büszkesége, a szép és jó izléssel épült istenháza átváltozott egy egyszerű kortestanyává, hol a megjelent néppárti apostolok hintették szét a vallási érzelmet megülő baeculusokat.

A jobb érzesűek megundorodtak et-

műhely? . . . Nagy fatuban is elég, ha egykettőt talál belőle az ember.

Talán a minden szed és jóert Jekesülő Pista és Janosi bácsi csupán önmaguk gyönyörűkötésűl hordták föl pincejükből hordikat az udvarra, a kút köré?

Oh, nem! Én nem hiszem! Ugyan miféle leki örömeiket nyújthatna a hordók — pálmé — mindennapi látása ott és akkor, a midőn testi élelmezést is megszűntek már adni?

Ha gondolkozunk kissé, képzeletünkben csakhamar megszűnik a minden kétségűl kínárosság, Udvarok, kút körüli a hordók csoportossága ez ősi időben, nem jelenthet mást, mint a kedves szűret kifejeződését.

Igen! A gondos szőlős gazda szűret előtt már 2-3 héttel felborítja sűtet pincejéből a az edes nedűt — a sájos — kiürült hordót napszűtő helyre a kút köré. Ott behatárol megvizsgálja s úgy tudja meg, melyik a gyengélebb, melyik meg a súlyos beteg és alaposan hozzálat azok kikurálásához. Ha kell, a szőlősgessz orvosságát annyira ki is gyogyítja, hogy annak még levegője is létsza és egészséges lesz, mert félo, hogy bekövetkezhetik különösen meleg nyáron az az eset, miszerint baeculusus hordóban Boriska néni könyven kolérát kap. Ilyenkor mondják azt, hogy a bor fölfordult. A hordók kitzitszásokkor már a gyermekek különösen nagy örömei settenkednek apjuk körül s mennyire

TÁRCA.

Szöke leányhoz.

A „Kunszentmárton és Vidéke” eredeti tárcája.

Vetők-e, hogy romog őh! a szivem,
 Fél, ha a lelkem helyre megyen
 Szendri virágot a hó szeirelem
 leteni tündés-borkeiben:
 Ha a virágok köve füzeibe:
 Hangomat eselő dalnak erősztem,
 S szivbeli óhaj ötve bölbe,
 Mint ima száll ez a képeletem
 Vénusi lényed színe elé;
 Hó ima, szírvé, opodés ez
 Mint a madár lít a ligetben?!

Leszem a fülme esti dalát:

Zenoni ajkam tőle tanult,
 S most, mikor a síri lombokban át
 Lassan az éjnek árnya borultam,
 Lacy fávalomként száll panaszom,
 Nines, hol a lelmem helye nyugalmát;
 Menyett ígért őh! a szerelem,
 A jelen alma s a múlt öröme.
 És ime! poklot nyujta nekem:
 Cdvöm is adtam, hogy belenöztem
 Szép személnék vézes egébe!

Veszteli tenger a bánatom és
 Hó szivem eltűnt szerelem:
 Az ocean úr, melyé kedves,
 Hogy helye lenne merelében
 Bűnnak, amit te okoztal.
 Meg ez a kínzó isteni érzés,

Melynek a vérző fert kobel
 Áldozata, s mit oly nehezem
 Csak e szögény szív bír ime el!
 Mond meg! a lelmem e bánata hogyan
 Fér bele, hogy oh! meg ne repedjen?!

Lopva kiser szemem, eszmealak,
 Lesve titokban szép mosolyod!
 Fénye vagy életem álmának:
 Mégis a szivem éjho' hagyod!
 S nines, mi ez éjot fénybe derítme:
 Kik személnék hűs mára ragyognak!
 Mára! ki szintén helyre kiser.
 Ennek a menyeyi idvót adod,
 S engem? ez ádvnek árnya sem ér!
 Mit szödek, im azért e virágom,
 Könyveim égő harmata ragyog.

Albert Andras.

A szűret.

Homokos vidékeken, manapság a földterület legnagyobb részét szőlővel ülteti be a törökvi emberiség, tudom azt, hogy a homok floxera mentes s egyike a legjobb bortermő talajoknak. Ugyanezért e helyeken, ez időtájt, ha betekintenek majdnem minden ház udvarára, valóságos panoramái csoport képet tárna vizsgálódó szemek elé a sok kisebb nagyobb hordó a kút körül.

Honnan e látványosság? Mit jelent annyi sok hordó udvarokban a kút körül.
 Talán csak nines minden háznál kádár

tól az elfajulásból kerülni kezdték a templomot. Mindig jobban és jobban harapódzott ez a betegség, míg végre akkor, a mikor a képviselő választások lezajlottak s a helybeli papság részemelt kapott a választások alatt itt járt apostok el járásától, a községi közszyeket is a templomi szöszökre vitte, bekövetkezett az az állapot, hogy kerültek a templomot s az Isten nevét oly alakban emlegettek csak, a miért máskor mindig vezettek.

Ez az oka annak, hogy a nagy kunok megfélemlenek már mindenről, ez az oka annak, hogy Kunszentmárton közönsége alig látszott tudomást venni ő Felsőge nevenapjáról.

Ne eszűgedjétek nagy kunok!

Majd elkövetkezik még az az idő, a mikor másképp fizehetünk a derék néppárti apostoloknak, meg egyáltalán a derék papságnak ki, ha szűksége van a népre, leszál ahhoz és nagy hangon hirdeti, hogy:

„Felsőges nép! Eljöttem hozzád, hogy kinyissam szemeidet, eljöttem, hogy megváltsalak, a nyomortól melybe igazatlanul sodortak téged. Jőjj utamam, mert én vagyok a te Messiaszod!”

S ha már a „felsőges nép” megette kötelességét, akkor nem ismeri azt többé a derék papság. Sőt ha egyszer a szegénynek halottja van, azt mondja, hogy nem temeti el addig, míg az 50 krt le nem fizeti, ha mindjárt az ördög körmei közül került is ki az az 50 krajcár.

Tehát a kunszentmártoni papságnak, meg a néppárti korifeusoknak, a „megváltóknak” köszönhetjük ezt a szegényteljes állapotokat.

Fel nagy kunok! I Ne eszűgedjétek s ne hűgjátok ősi érenyeiteket ilyen nagyon kiesinyes tényezőkhöz sárba tiportatni.

Majd jön idő a mikor az ősi kun éreney újra diadalnappet ülnek s akkor majd megláthatja ez a mélyelt hintó

mutatják, hogy segítene neki, s mily kézséggel teszik azt, mit apjuk rájuk biz. Vajjon miért? Bizonyosan azért, mert jól tudják, hogy a hordók kimosása után nemokára bekövetkezik a szűretet. Is hányzor megkozzakzátják e kérdéseket: apám mikor lesz már a szűret? Vagy soká lesz-e még — apám — a szűret? S ha apjuk abban a pillanatban nem választ nekik, megismételik azt akár 50-szer és mindaddig, míg ő meg nem mondja az általuk csak úgy levele vált rajzost, hogy: „két hét múlva fiam! Nosza, bajtál! Örül és úgrándozik a vig gyermek szerel, szegene elműjneknek most már csak az kelt kiszámítani, mikor is lesz hát az? Találgatják, utjaukon számolgatják, hányzor fekszenek le és hányzor kelnek fel addig még és úgy tovább. . . .

Napok s hetek múltával lassan, de végre még is eljött az általuk oly sokszor megáldott szűret.

Kiesiny falvakban a szabadég alatt elült szőlőhegybírói kongresszus le-hány s vetett határozat érezi azt meg, mondván: „Hol kis, hol nagy, hol meg mind a két dobbal pergetessék ki, minekútána hogy: szabad a szűret.”

Szűretre ébredt tehát ma a nép apraja és nagyja. Udvarokból a szűretelőkhöz egyszerre indulnak ki a kocsi s egymással versenyt futva, fergetegként meg-megzuholó robajjal és dübörgéssel gurulnak végig az utcaikon egyenesen a szőlőhegy felé, hová szűretelés végett még a madárnak is tilos volt a bemenet. Csakhamar népessé lesz a lakatlan hely s miként zombokon a hangya,

kaszt, hogy igenis ti vagytok a „felsőges nép.”

Küzdeitek ellentk, nehogy az ősi éreneyekkel gazdag, nagy kunokra azt mondihassék mások, hogy „pusztul és elvész!”

— 7 —

A parlament második ciklusa.

Csak az imént egyesült a magyar népképviselet valamennyi párta egy értelemben és érzelemben, ragaszkodásban, hódoloban az uralkodó fölkennt személye iránt. A milyen fölemelő érzéssel láttuk ezt a nemes versengést a trón előtti hódoloban, éppen olyan bizalommal várjuk ennek a parlamentnek jóval munkálkodását is a nemzeti erők fejlesztése és gyümölcsöztetésében.

Szándékosan kerüljük a politika mezejét, mert ez az, a melyen csak visszavonás terem a nemzet részére. Aközjogi aspirációkat igenis táplálni kell, de azokat botránnyok árán is forszirozni nemcsak hogy nem tanácsos, de épp közjogi helyzetünkre nézve veszedelmes. Megmondjuk, hogy miért. Azért, mert az ország népe az adózó és szavazó polgárság oriai intelligens tömege látja és papirosan számokkal is ki tudja számítani, hogy az eddigi országgyűlések nyolcz-tized része eltelt ilyen meddő közjogi vitákkal s ezért maradtunk el ennyire a kenyérkerészekben, a polgárság javát közvetlenül érintő nagyobb köz- és nemzetgazdasági alkotásokban.

Ezzel nem azt akartuk mondani, hogy ezek az idők a nemzetre nézve elvesztettek. Dehogy! Sőt van haszna annak, sőt eredménye is, hogy bizonyos oldalban belátták, hogy a magyar nemzet nem fog egy lépést sem tágítani törvénybe gyökerező jogaitól s hogy némileg feladott jogait is vissza fogja vivhatni.

De képzeltük el, hogy ezt is idót

köpiiben a méh, úgy nyüzsgő a munka a szőlőhegy tetőn.

Nőtton nő a lárma,
Gyűlik a kosár,
Telve már a csübrő
S a hordóra vár.

De nem kell soká várnia, mert 2 izmos ember vállára vete, egyaránt hordja a kocsin levő kádszert hordóba, a hol aztán kímélettel nem ismerő csuniszóval mustá tőrta a szőlőt szét. Mikor pedig már a hordó is megtelik, akkor a Gazda háza ballag vele. Űtközben egy-egy gyermek csoport fogja körül őt. Olyanok ezek, kiknek szőlőjük nincs, s nem is szűretelhetnek.

Adjon egy fűrt szőlőt béciskám! Addig könyörögnek, míg oda nem dob kijűzik néhányat.

Majd jön a fűvény is. Amint meglátja a gyermek sereget, még ostora nyelével ütlegeli lovát s úgy biztatja a gyorsabb menésre s még se vet oda nekik egy fűrtécskét sem.

Azaltól lett már fenn ma a szőlőhegyen, Jobb gazdálkál bármire is tekintsen az ember, mindenütt szűretet bírká fut a bogrészba. A szűretelőkhöz, hogy alkalmas helyt találjanak az ebédhez, kinézik a legnagyobb gyümölcsöszt s az alál körbe ülnek le.

Megfölt a paprikás. Orr csiklandozó kellemes illat már be is járta a begyoldalt, míg a jó gazdasszony főzte s kavargatta. Majd le teszi mindenesetül a köz közepére s a gazda után mindenki belenyúl.

megoszthatuk volna a nemzeti közművelődés és közgazdaság terén váró roppant feladatok között, rendeztük volna közigazgatásunkat, kitépitettük volna teljesen igazgatszolgálatunkat hiányait s pótoltuk volna azokat, a miket az iparban és kereskedelemben mulasztottunk a szomszédok versenyének teljelen nyomása alatt.

Avagy nem lett volna-e már készen új adózási rendszertnk, mely a mostani aránytalan megterhelhetést méltányosabb alapokra fektette volna s megszüntette volna a paraszdoszások leggyakoribb és legsúlyosabban érezhető alapját.

Megvalljuk, hogy az új parlamentii ciklus ele azzal a reménységgel tekintünk, hogy a szavazó polgárság túlnyomó részének ez a felfogása fog érvényesülni s hogy végre is a nemzetre nézve nem az a legnagyobb életkérdés, hogy a csendőrségnek van-e nemzeti színű karbojtája, vagy ninc.

Hígyjék el, uraim, ott a nemzetet képviselő parlamentben, hogy benntünk polgárokait itt a vidéken szörnyen elkor-morít, ha azt látjuk, hogy önk — bármily fényes beszédekben is — heteken át feltartóztatják a parlament működését annak a kérdésnek a bolygatásával, hogy a ruhák színőria, meg a karbojt milyen színű legyen. Elhisszük és tudjuk, hogy elvileg és közjogiilag ez lényeges, de hogy a karbojt-politika vitelére egy kilőn pártalakulás szükséges, ezt nem hisszük el, a mi józan polgári eszünknek ez rejtély, melyet a világ legfényesebb parlamenti szónoka sem fog megmagyarázni.

Figyelmeztetjük a képviselőket arra is, hogy mi is látjuk ám azt a fordulatot, ami épp az utolsó időben a mi közjogunk javára beállott és meg vagyunk győződve arról, hogy ez az új irányzat lépésről lépésre folytatódni fog, míg eljutunk oda, ahova nem is reméltünk eljuthatni egyhamar.

Aliq hogy letette, talán a jó szagra, oda jön a pásztor.

— Adj Isten gazduram!
— Fogadj Isten öreg! Lépjén kend közelebb.

— Nem vagyok én éhes, már rég elvettem, megint az Isten gazduram ebédelt. S nem evett az öreg, hiszen neki volt ma a legjobb szűretje. Amerre csak járt kelt hűre, borra talált.

— Ha nem eszik öreg fogja a kulacsot. Csavarja ki nyakát s úgy igyek jő nagyot. Iszik már az öreg, de csak néhány kortyot. Mert az egész hogy most neki úgy adozott.

Ebéd után ismét jó kedvvel folytatták a munkát a szűretelőkhöz mindaddig, míg a vár-párakon átszűrődött halvány fényű vén nap a föld legszeiről a láthatatlanba bukott le.

Legjón lesz-e jó bor az idén?

Bizony az első „ember” vezéttű hónap szeptember-nagyon mostohán viselte magát a szőlővel szemben éppen akkor, a midőn a szőlőnek ezekben, mégias isét kellett volna megszereznie a jól megérdemelt által. A tisztá meleg s érielő napok helyett, a viasz, esős és hideg napok kintozták a szőlőt. Háztárszerő bérkéze kihassát s ami kis édes nedves volt is benne, mind kifolyt s elvet a víz foglalta el.

Kapkodtak a gazda, nem leszen jó bor, Annny se, hogy vele a szemjárt eltsa: Pedig úgy ilenék a sok öröm után, Hogy az egész ország leigya most magát.

Kovács István.

elég hosszú idő arra is, hogy megunja a fiatal asszony férjét, ha szerelemből is ment hozzá?

Talán így volt az Reményi Etelnél is. Ő maga sem tudta, hogy szerelemből vagy kedvetelemből megy férjhez, de hogy urát nem gyűlölte, az is tény. Mert csak nem nevezhető gyűlöletnek az, mikor férünk valakit. Már pedig Reményi Etel haratozottan feltette az urát. Ha legkisebb baja volt, ha nem jött haza rendesen a hivatalból, az ajulás környezete, S mégis mikor egy-egy hosszú délután egymás mellett ültek, üresnek s unalmasnak találta férjét s szerelemmel teli feleségét.

Reményi Etel csinos és kíváncsi asszony volt. Előbbi tulajdonságánál fogva nem csalódhatjuk, hogy akadtak udvarlói, még pedig a legkomolyabbak közül. A férj oly sokat volt hivatalban s az asszony oly sokat volt odahaza egyedül. De a kíváncsi is volt s kíváncsisága szeretett volna kielégítést találni. Szerette volna tudni, milyen érzés is az, ha valaki urát megcsalja.

Egy szép napon a csinos Reményiné kíváncsisága ki volt elégítve. Két hét óta rettentően unatkozott s épp a tizenegyedik napon mint más asszonyok is, egy katonasítzettel megcsalta az urát.

Az ura pedig nem vett észre semmit, fardott élete párjáért, bujta az aktákat, izadtat a verejtékespöket s félt azér, hogy a felesége unalmában megcsalja.

Sok asszony ezt fel nem veszi. Anyi gondot sem okoz neki, mint egy kirándulás a szabadba. Pedig ez nagyobb kirándulás, mely a bűn országába vezet. S innen nincs visszaférés az érely bírodalmába!

Reményi Etelt lesújtotta könyelmű escelekedete. Teljesen kihozta sodrából. Érezte, hogy

nem ura iránti ellenszenvből s szeretője iránti szerelemből, hanem csak vétkes gerjedelemben tette. S utálta önmagát, utálta esabitóját, s férjét martynak látta, kit lassanként istemített. Ő magát áldozatnak tekintette, aki a bájosszavu esabitó hatalmába került s azt átkozta, azt okozta mindenért.

Azután csakugyan áldozat lett. Csak hogy önmagának egyetlen s megbocsáthatlan bűnének szegény, sajnálatra méltó kínlódo áldozatja.

Az asszony szép volt, nagyon szép. A tiszt boldog volt, hogy megnyerhette s nem is akart róla lemondani. Őldötte fellobbantott szenvedélyvel, féktelen szerelemmel. Birni akarta az asszonyt minden uralom továbbra is. De az asszony hű akart lenni a férjéhez. Vissza akart térni a becsületnek, józan szerelemhez, s irtózott büntetésétől.

De az nem irtózott tőle s nem irtózott az eszközöktől sem. Először escelekedt, kért, könyörgött, aztán parancsolni, követelni kezdett.

Mindez hiába. Más módhoz nyult. Fenyegetőzni kezdett. Vagy övé lesz, vagy nem továbbra is. Ha nem, törtéjek meg a legrettenesebb, hadd tudja meg az általuk megcsalt férj a valót.

— Nem, nem, nem! — kiállott a szerencsétlen asszony. Nem engedem annak az áldott jó embernek lelki világát s lelki boldogságát összetörni. Nem, nem, szászor nem!

S utálattal, de odarogyott a esabitónak most már unok karjába.

A bűnös viszony folytatódott. De egyike vezette a féktelen szerelem, a másikat odadobta örökre a bűnnek egyetlen bottássa férje ellen, ki szorgalmasan járt a hivatalba s azt hitte, hogy szentélybe jut, ha átelpi háza küszöbét.

Saruvári.

Közgazdaság.

Heti jelentés a gabonázletről.

A gabonázletről e héten kevés említésre méltó dolgot jegyezhetünk fel. Buzát állandóan mérsékeltlen kínáltak, míg malmost részéről némi tartózkodás volt észlelhető. A forgalomba került ural csak nem a mult heti árak mellett volt értékesítő.

A szeszvány piacon korlátolt forgalom mellett az árak keveset változtak.

A mai helyi árak a következők:

Buza	— — — — —	— 10.70—11.10 frt.
Arpa	— — — — —	— 4.60—5.50 frt.
Zab	— — — — —	— 5.20—5.40 frt.
Tengeri ő	— — — — —	— 4.20—4.70 frt.
Tengeri új esőves	— — — — —	— 1.80—2.00 frt.

Felétte szerkesztő és kiadó-taladonos:
CSANÁDY JÓZSEF.

Nyilttér.

(E rovat alatt közlöltekert nem váltal felölölöséget a szerk.)

Válasz egy névtelen levélre.

A napokban egy névtelen levelet irt egy elvaktól szvedvelétől egész emberi vultából kivetkötötetett lény, ki hasonlít mindehez inkább, csak nem emberhez. S bár nem is sejtem, ki volt az, aki ezen aljas, hitvány s mindenek felett gyáva eljárishoz folyamodott. — Nem irtam volna, de kényserített rá az a gondolat, hogy ön nagyon is ismeri utakja a vidék társadalmi életének s hogy gyáva s piszkos eszközeivel megzavarja a tisztességes s becsületes családok nyugalalmát. Bar mint ismeretlenhez szólók önöz, kérem, vigyázzon, mert ha egyszer megcsipem önt, nem kérem igazlat.

Szalay Zsigmond.

Csanády József KÖNYVNYOMDÁJA

 KUNSENTEMÁRTONBAN.

Elvállal mindennemű könyvnyomdai szakmába vágó munkákat, úgymint: hírlapok, művek, hivatalos és ügyvédi nyomtatványok, falragaszok, körlevelek, számlák stb. elkészítését.

Továbbá igen díszes névjegyek, eljegyzési és esketési meghívók a legezyszerűbből a legdíszesebbig nagy választékban találhatók. Gyászjelentések izléses kiállítással a leg rövididebb idő alatt készűlnek.

Végül elvállal mindennemű KÖNYVKÖTŐ MUNKAT megbízás folytán. A legezyszerűbb kiállítástól a legdíszesebb megrendelhetők bármely könyvkötői ezikkeek s azok a lehető legjutányosabb árak mellett szállítatnak.

 A „Kunszentmárton és Vidéke“ kiadóhivatala.

Hirdetések jutányos árak mellett felvételnek.

Egy jóházból való fiú tanulóul felvétetik.